

Arrest

nr. 73 152 van 12 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA loco advocaat I. TWAGIRAMUNGU en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn, van Bangwa origine en afkomstig van Puyuka, South West Province. In 1993 werd u zwanger en trouwde u met (N.P.) met wie u vier kinderen kreeg. U studeerde rechten aan de universiteit van Buea van 1994 tot 1998. In 2000 begon u uw advocatenstage bij een advocatenkantoor in Muyuka. In 2003 werd u volwaardig advocaat. In 2004 begon u te werken voor het Fotabonche-Nkondem advocatenkantoor in Muyuka, waar u zich toeleegde op mensenrechten en vrouwenrechten. Daarnaast begon u ook te werken voor het Youth Human Rights Watch Committee (YHRWC) in Muyuka waarbij u rapporten schreef over mensenrechtenschendingen en verzoeken voor voorwaardelijke invrijheidstelling indiende bij de rechtbank. In mei 2005 werd u door de politie gearresteerd en drie dagen opgesloten nadat u een petitie had overhandigd aan de gouverneur van

South West Province met de vraag een onderzoek te beginnen naar de dood van acht studenten. In maart 2007 werd u een tweede keer gearresteerd samen met de directeur van YHRWC wegens het opruien van de jeugd met jullie ideeën over mensenrechten. De volgende dag werden jullie vrijgelaten nadat verschillende burgers naar de gevangenis kwamen om jullie te steunen. In januari 2008 vroeg een vereniging van motorbestuurders u een verzoek te richten aan de rechtbank voor nieuwe 'union' verkiezingen, omdat de ambtstermijn van de zittende voorzitter van de 'union' was overschreden. De rechtbank besloot in jullie voordeel om de 'union' op te schorten en nieuwe registraties te houden, waardoor jullie de toenmalige president van de 'union' en de 'Divisional Officer' (DO) David Dador Dibango voor het hoofd stootten. De volgende dag werd u gevraagd naar de DO te gaan in verband met de registratie, maar u negeerde het verzoek. In februari 2008 vond er een nationale demonstratie plaats tegen president Biya. Op 25 februari 2008 bereikte deze Muyuka waarbij motorbestuurders wegversperringen opstelden. Ondanks de oproer ging u iets oppikken in uw kantoor. U werd tegengehouden door de DO die u er persoonlijk van beschuldigde de jeugd aan te zetten tot deze demonstraties en u duwde. Tijdens de demonstraties kwam het tot een treffen tussen de jeugd en de DO waarbij de DO werd aangevallen. Later ging hij naar de rechtbank en beschuldigde ondermeer motorbestuurders waarvoor u had gewerkt als advocate. U trad in deze zaak op als advocaat van enkele motorchauffeurs. Tijdens de zaak ontving u bedreigingen van de DO die zei dat hij met u zou afrekenen. Op 16 april 2008 werd u opgesloten gedurende vijf dagen. U werd na uw vrijlating regelmatig tegengehouden en lastiggevallen door de veiligheidsdiensten. Ook de aanklachten die u voor de rechtbank bracht werden geblokkeerd. In augustus 2009 ging u naar New York in de Verenigde Staten waar u via het Public Interest Law Institute Fellowship (PILI) programma een semester mensenrechten volgde aan de Columbia Universiteit en diverse stages deed. U beviel er in oktober 2009 van u vierde kind, dat de Amerikaanse nationaliteit draagt. In maart 2010 keerde u terug naar Muyuka om vervolgens in april 2010 naar Europa te reizen voor het tweede deel van het PILI programma. U bracht studiebezoeken aan verschillende Niet Gouvernementele Organisaties en instituten in Hongarije, Nederland en het Verenigd Koninkrijk. Op 1 juni 2010 reisde u terug van Hongarije naar Muyuka. U hernam een oud onderzoek naar de moord op twee DO's in Bakassi waarbij u ontdekte dat niet Nigeriaanse dissidenten maar de Kameroense overheid achter hun dood zat. U bereidde een rapport voor met uw bevindingen, met de bedoeling om de regering op termijn te vragen om hun bron bekend te maken. U richtte eveneens uw eigen project op om vrouwen te onderwijzen over hun rechten. In augustus 2010 organiseerde u een meeting met de Self Empowerment Foundation om de projectdoelstellingen uit te leggen. Er werd u gevraagd uw mening te geven over de electorale commissie die de kiezersregistratie uitvoerde voor de presidentverkiezingen van 2011. U verklaarde dat het geen onafhankelijke instelling is en het een berekende poging is om de verkiezingsuitslag te vervalsen. U schreef tevens een rapport voor de YHRWC over de zwakheden van de commissie. Op 27 augustus 2010 ontving u bevelschrift om zich aan te bieden bij het politiebureau van Muyuka. De commissaris beschuldigde u ervan vrouwen aan te zetten om tegen de electorale commissie te revolteren en ondervroeg u over uw activiteiten. 's Avonds mocht u terugkeren naar huis. Op 23 september 2010 woonde u een rechtzaak bij in Mengi toen u telefoon kreeg van uw collega (W.) van het advocatenkantoor Fotabonche-Nkondem dat er in uw afwezigheid was ingebroken in uw bureau. Uw collega had de politie gewaarschuwd. Toen u terugkwam ging u naar de politie die echter nog niets had gedaan om de inbraak te onderzoeken en bewijsmateriaal achterhield. Op 29 september 2010, onderweg naar Bonge, kreeg u een anonieme telefoon van iemand van de interne veiligheid in Yaounde. Hij verklaarde dat u in gevaar was en onmiddellijk het land moest verlaten. Hij zei dat de regering wist van uw rapporten over de moord op de DO's en over de electorale commissie. U reisde diezelfde dag naar Nkondo Titi. Op 30 september 2010 berichtte uw broer per telefoon dat er ingebroken was in uw huis maar alles onaangeroerd was. U vroeg hem om uw handtas en paspoort te gaan halen maar al uw papieren bleken verdwenen. U beseftte dat de inbrekers dit bewust hadden gedaan opdat u niet zou kunnen reizen. Na twee dagen in Nkondo Titi nam u een boot naar Nigeria. Uw broer trof een overeenkomst met twee vrouwen, (M.) en (P.), die u buiten Nigeria zouden brengen. Op 11 november 2010 reisde u met de bus naar Lagos. Op 12 november reisde u per vliegtuig naar België waar u dezelfde dag aankwam. Op 16 november vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wanneer er u werd gevraagd welke problemen tot uw vertrek hebben geleid verklaarde u dat u in 2008 problemen kreeg met de toenmalige Divisional Officer (DO) van Muyuka, (D.D.), die eindigden in 2009. U stelde dat u in 2010 nieuwe problemen kreeg met de Kameroense regering die tot uw uiteindelijke vlucht uit Kameroen leidden (CGVS 1, p.8).

Vooreerst dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt betreffende uw problemen in de periode 2008-2009 met DO (D.D.).

U verklaarde dat u problemen met DO (D.) kreeg omwille van de steun die u in uw hoedanigheid van advocate gaf aan de vereniging van motorchauffeurs en die inging tegen zijn persoonlijke belangen (CGVS 1, p.5 en p.8).

De problemen die u kende omwille van (D.D.) zijn volgens uw verklaringen opgehouden toen u in augustus 2009 naar de Verenigde Staten vertrok (CGVS 1, p.8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u nadien nog problemen heeft gekend die verband houden DO (D.). U stelde daarentegen dat u na uw terugkeer uit de Verenigde Staten een nieuw probleem kreeg, ditmaal met de Kameroense regering (CGVS 1, pp.8-9 en p.12).

Verder dient te worden opgemerkt dat u na uw vertrek naar de Verenigde Staten twee maal bent teruggekeerd naar Kameroen waardoor de ernst van uw vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade met betrekking tot DO (D.) ernstig wordt aangetast (CGVS 1, pp.2-3).

U heeft na uw problemen met DO (D.) ook geen problemen gehad om het land in en uit te reizen met uw eigen documenten (CGVS 1, p.9). Dit wijst er op dat u naar aanleiding van uw problemen met DO (D.) niet langer gezocht werd door de Kameroense autoriteiten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw problemen met DO (D.) niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw recente problemen met de Kameroense regering in 2010 die tot uw uiteindelijke vlucht uit Kameroen hebben geleid dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt.

U verklaarde dat u in ongenade viel bij de Kameroense regering nadat twee dossiers waarin de regering werd beschuldigd van moord op twee DO enerzijds en van vervalsing van het registratieproces voor de presidentsverkiezingen anderzijds gestolen werden uit uw bureau en in handen kwamen van de regering (CGVS 1, p.8 en p.10). U werd per telefoon door een anonieme regeringsmedewerker gewaarschuwd dat de regering u om die reden wilden elimineren (CGVS 1, p.8). **Uw bewering dat de regering u omwille van de inhoud van deze dossiers zou willen elimineren (CGVS 1, p.8) is evenwel niet overtuigend.**

Wat betreft de inhoud van het eerste gestolen dossier over de dood van twee DOs in de Bakassi regio dienen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat dit dossier de bevindingen bevatte van het onderzoek dat u voor de YHRWC voerde naar de moord op twee 'Divisional officers', Felix Fonya en Kolonel Metiege (CGVS 1, p.6-7). Het bevatte met name een rapport waarin gesteld werd dat beide DOs vermoord waren in opdracht van de Kameroense regering en niet, zoals in de officiële berichtgeving werd gesteld, door Nigerianen (CGVS 1, p.6). Het rapport stelde daarnaast dat de zes gendarmen die bij aanval op Fonya Felix omkwamen eveneens vermoord werden door de Kameroense regering als dekmantel voor de moord op Fonya (CGVS 1, p.6).

Volgende bedenkingen dienen evenwel te worden gemaakt bij deze bevindingen die u in het rapport noteerde. Zo blijkt uit uw verklaringen dat het onderzoek dat tot deze bevindingen leidde zich beperkte tot het doornemen van de in de media verschenen berichtgeving over het incident en twee bezoeken aan de vrouw van Felix Fonya (CGVS 2, p.4). Het is echter opmerkelijk dat u een onderzoek voerde om de waarheid achter de dood van Felix Fonya te weten te komen (CGVS 2, p.3) zonder u daarbij heeft getracht om personen te contacteren die mogelijk meer informatie hadden over de werkelijke gebeurtenissen, zoals bijvoorbeeld personen die deel uit maken van of banden hebben met de regering, het leger of de gendarmerie. Dit doet ernstige vragen rijzen bij het **serieus** en de **kwaliteit** van het onderzoek en dus ook bij de **juistheid** van de conclusies die u eruit heeft getrokken.

Bovendien blijkt dat de bevindingen die u in het rapport vermeldde, met name dat de DO en zijn begeleiders door de Kameroense regering zijn vermoord, enkel veronderstellingen zijn en u doorheen uw onderzoek geen enkel bewijs voor deze stelling heeft gevonden (CGVS, p. (CGVS 2, pp.3-4 en p.7). U verklaarde hierover dat het moeilijk was bewijzen te vinden omdat er een dekmantel gebruikt is en de regering valse informatie geeft (CGVS 2, p.4).

Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat u middels uw onderzoek nieuwe en revolutionaire informatie heeft ontdekt die de regering in een slecht daglicht kunnen plaatsen. In tegendeel, aangezien u geen enkel bewijs aanleverde om uw initiële vermoedens te staven zijn de conclusies die u trekt uit uw onderzoek eveneens ongestaafde vermoedens (CGVS, pp.3-4).

Verder wordt het onderzoek naar de moord op Felix Fonya verder ondermijnd door de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de info die u via de vrouw van Felix Fonya verkreeg en waarop u uw bevindingen mede baseerde. Zo verklaarde u aanvankelijk dat zij vertelde dat haar man die dag telefoon had gekregen met het bericht dat mannen de regio hadden binnengedrongen en de opdracht om ter plaatse te gaan (CGVS 1, p.11). In uw latere verklaringen stelde u evenwel dat zij u

enkel vertelde dat haar man die dag zoals gewoonlijk naar zijn werk was vertrokken, en zij dus bijgevolg geen weet van de reden van zijn patrouille (CGVS 2, p.4).

Ook de nauwkeurigheid en de diepgang waarmee u uw onderzoek voerde dient te worden gerelativeerd in het licht van de vaststelling dat u geen van de militairen die samen met Felix Fonya omkwamen bij de naam kon noemen (CGVS 2, p.1). Nochtans zijn hun namen publiek gemaakt en in de berichtgeving verschenen (zie landeninformatie). Indien u zoals u verklaarde de aanslag heeft onderzocht en daarvoor de berichtgeving heeft uitgepluisd (CGVS, p.2), zou men evenwel verwachten dat u ook op de hoogte was van de verschillende slachtoffers die er vielen. Bovendien stelde u dat u aanwezig was op hun begrafenis van Fonya (CGVS, p.1), waar ook vijf soldaten van zijn patrouille begraven werden en u dus eveneens hun namen zou hebben vernomen.

Naast het feit dat u geen bewijzen heeft voor uw bevindingen kan ook de logica achter uw conclusie in vraag worden gesteld. Wanneer u gevraagd werd op basis van welke informatie u wist dat de regering achter de moord op Felix Fonya zit gaf u volgende verklaringen: U stelde dat u zich enerzijds baseerde op informatie die Felix Fonya u toevertrouwde, namelijk dat hij na de verkiezingen van 2002 door de regering werd beschuldigd tot de oppositie te behoren en hij daarop als strafmaatregel werd overgeplaatst naar Akwa in de Bakassi regio (CGVS 2, p.4). U redeneerde dat Fonya's vermeende banden met de oppositie een valide reden was om hem te vermoorden en ging er verder van uit dat deze turbulente en gevaarlijke regio tevens een ideale locatie was om de moord op hem te camoufleren (CGVS 2, p.3; CGVS 1, p.7). Anderzijds beweerde u dat de vaststelling dat de regering na de aanval tegenstrijdige informatie gaf over wat er gebeurd was en de namen van de personen die de aanslag zouden hebben overleefd, er op wijst dat ze iets hadden te verbergen en stelde u dat de regering de aanslag op de patrouille als een dekmantel gebruikten (CGVS 2, p.3).

Volgende zaken kunnen evenwel tegen deze redenering worden ingebracht. Wat betreft de beschuldigingen van oppositie als motief voor de moord op Felix Fonya dient te worden opgemerkt dat de aanval tegen hem plaatsvond zes jaar na de verkiezingen in kwestie (CGVS 2, p.5). Indien de regering de overplaatsing werkelijk deed met de bedoeling hem te kunnen vermoorden had dit al eerder kunnen gebeuren, des te meer daar u zelf aangaf dat de regering hiervoor over verschillende middelen beschikt (verdwijning, geënceneerd ongeluk, gevangenisstraf van onbepaalde duur) (CGVS 2, p.6). U zei bovendien dat u denkt dat Felix Fonya na zijn overplaatsing geen problemen heeft gehad met de regering en hij heeft u ook nooit gesproken over eventuele nieuwe beschuldigingen van oppositievoering tegen zijn persoon (CGVS 2, p.5).

Voor wat betreft uw redenering dat de tegenstrijdige en gebrekkige berichtgeving erop wees dat de regering iets te verbergen had (CGVS 2, p.3) kan worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk als een eenduidige indicatie of een sluitend bewijs kan worden beschouwd van uw bewering dat de regering Felix Fonya had vermoord.

Ook uw aansluitende redenering dat de aanval op de patrouille van Felix Fonya een dekmantel was en de zes andere slachtoffers werden gemaakt om het op een aanslag te doen lijken is niet overtuigend (CGVS 1, p.6; CGVS 2, p.6). Indien de bedoeling van de moord zoals u verklaarde was om een element van de oppositie onschadelijk te maken is het immers niet logisch dat men daarbij ook zes personen zou vermoorden die deel uitmaakten van de autoriteiten van het regime van president Biya, waaronder zelfs een senior officier (CGVS 2, p.1).

Aldus dient te worden geconcludeerd dat uw argumentatie en de resulterende conclusie dat de regering achter de dood van Felix Fonya zit niet erg overtuigend is. Daarentegen is de verklaring die werd teruggevonden in de berichtgeving, met name dat het Nigerianen waren die de patrouille hebben aangevallen (zie landeninformatie), meer aannemelijk, gezien er in het verleden en in de toekomst gelijkaardige incidenten voorvielen waarbij vooral mensen van het regime werden aangevallen (zie landeninformatie). Daarenboven blijkt ook uit eerdere berichtgeving uit 2007 door onafhankelijke media dat er ook voor de dood van Felix Fonya reeds een vijandige houding van Nigerianen ten aanzien van hem was (zie landeninformatie).

Ook met betrekking tot de bevindingen in het rapport die betrekking hadden op de dood van Kolonel Metiege kon u geen bewijzen aanleveren en had u geen informatie over hoe het onderzoek hiernaar is gevoerd en wat er precies is ontdekt (CGVS 2, p.6). U stelde dat u de bevinding overnam van de YHRWC directeur die het onderzoek voerde, met name dat Kolonel Metiege vermoord was door de regering omdat hij had getracht een wapentransfer tussen het Kameroense leger en Nigeriaanse strijders te voorkomen. U kon echter niet zeggen hoe hij tot deze conclusie was gekomen, noch of er aanwijzingen of bewijzen waren die deze stelling ondersteunden (CGVS 2, pp.6-7). De idee dat er een link is tussen dodelijke aanslagen in de Bakassi regio enerzijds en wapenhandel tussen Kameroens leger en Nigeriaanse militanten anderzijds is overigens ook in Nigeriaanse kranten verschenen (zie landeninformatie) en men kan hier dus evenmin spreken van een revolutionaire ontdekking.

Uit al het voorgaande blijkt dat uw onderzoek naar de dood op de 'Divisional Officers' dat tot uw vlucht leidde, op verschillende wijze wordt ondermijnd. Zo bleek dat uw conclusies niet gefundeerd zijn en was

de door u naar voor gebrachte redenering een weinig logische alternatieve verklaring van de gebeurtenissen. Derhalve dient het bedreigende karakter van uw onderzoek en uw conclusies voor de Kameroense regering te worden gerelativeerd. De regering zou deze aantijgingen immers kunnen weerleggen bij gebrek aan bewijs en door te wijzen op spanning tussen Nigeria en Kameroen in de regio en de eerdere incidenten die er ten gevolge daarvan hebben plaatsgevonden.

Voorts kunnen ook bedenkingen worden gemaakt betreffende het tweede gestolen dossier over het registratieproces voor de (presidentsverkiezingen van 2011 door ELECAM.

U verklaarde dat u een rapport schreef waarin u aankaartte dat de registratie voor de verkiezingen niet eerlijk verloopt gebaseerd op klachten van de individuele personen uit Muyuka (CGVS 1, p.12).

Er dient te worden opgemerkt dat u lang niet de enige was die openlijk dergelijke kritiek uitte. Zo beschuldigde de oppositie Biya van de intentie om de verkiezingsuitslag te manipuleren, wat u overigens zelf bevestigde (CGVS 2, p.7). Ook de samenstelling van ELECAM werd aangekaart ondermeer door verschillende Kameroense organisaties die werken rond democratie en mensenrechten (zie landeninformatie). Aldus is deze informatie in uw rapport zeker niet baanbrekend en derhalve geen duidelijke reden voor het regime om u te vervolgen en zelfs te doden.

Daarbij kan nog worden opgemerkt dat u slecht één van de leden van ELECAM bij de naam kon noemen (CGVS 2, p.7), wat merkwaardig is aangezien u verklaarde dat u een artikel en een rapport over de werkzaamheden van dit orgaan heeft geschreven (CGVS 1, p.12)

De door u aangehaalde informatie die in handen van de regering zou zijn gekomen is dus niet van die aard dat het de Kameroense regering dermate zou provoceren of bedreigen dat zij u onschadelijk dienen te maken. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u de dwingende redenen van uw vertrek niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Daarbij kan nog worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u onmiddellijk besloot Kameroen te verlaten nadat u een anonieme telefoon kreeg waarbij men u toevertrouwde dat de regering achter u aan zit (CGVS 1, p.3, p.8, p.10). U had namelijk al eerdere ernstige bedreigingen ontvangen ten tijde van uw problemen met DO (D.) waarvoor u niet uw regio hebt verlaten noch uw werk heeft stopgezet (CGVS 1, pp.8-9). Bovendien was u enkele dagen voor uw vlucht reeds ondervraagd door de politie in verband met de beschuldigingen van verkiezingsfraude die u had gemaakt aan het adres van ELECAM en van president Biya (CGVS 1, p.7), wat evenzeer aangaf dat het regime u viseerde omwille van uw (politieke) opinie. Het is dan ook vreemd dat u zowel tijdens uw problemen met DO (D.) als na uw ondervraging in augustus 2010 geen voorzorgsmaatregelen nam én u uw werk bleef verderzetten (CGVS, p.7 en p.9) om dan plots de beslissing te nemen om uit uw land van herkomst te vluchten op basis van één enkele anonieme telefoon.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten veranderen bovenstaande argumentatie niet. Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat het zo goed als onmogelijk is om de authenticiteit van Kameroense documenten na te gaan. Het Commissariaat-generaal beschikt namelijk over informatie dat het tegen betaling aanmaken van officiële documenten of publiceren van artikels op maat in kranten algemeen gangbare corruptiepraktijken zijn in Kameroen (zie landeninformatie).

Voorts kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt betreffende de door u voorgelegde documenten. Uw identiteitskaart (uitgegeven op 17 mei 2006) bevat gegevens over uw identiteit en beroep van advocate. Uw werkkaart (uitgegeven op 8 juli 2004) bevestigt dat u advocate bent en sinds december 2003 ingeschreven bij de orde van advocaten van de Cameroense balie. De kopie van het Amerikaanse paspoort van uw jongste zoon (B.) (uitgegeven op 1 februari 2010) geeft aan dat hij geboren werd in de Verenigde Staten en de Amerikaanse nationaliteit draagt. De vliegtuigtickets geven aan dat u op 1 juli 2010 van Hongarije naar Kameroen reisde. Er dient te worden opgemerkt dat geen van bovenvermelde elementen in casu in twijfel werden getrokken. Zij vormen evenmin een direct bewijs van de door u aangehaalde problemen die hebben geleid tot uw asielaanvraag.

Verder legde u volgende documenten neer ter staving van uw professionele activiteiten en de vervolgingsfeiten die u ten gevolge daarvan heeft gekend. De motie dd. 9 januari 2008 toont de aanklacht en het bijhorende verzoek om een rechterlijke uitspraak die u indiende in de zaak aangaande de verkiezingen binnen de vereniging van motorrijders. De notulen van de zitting van 11 juni 2008 in de rechtbank van eerste aanleg in Muyuka tonen aan dat u in uw hoedanigheid van advocate twee personen verdedigde in een rechtzaak tegen DO (D.). Er kan worden opgemerkt dat uw beroep van advocate en werkzaamheden in die hoedanigheid hierboven niet meteen in twijfel werden getrokken.

Verder vormen deze documenten evenwel geen bewijs van de door u aangehaalde persoonlijke problemen met DO (D.), noch voor de feiten uit 2010 die tot uw vlucht uit Kameroen zouden hebben geleid. Tenslotte wijzen deze documenten bovenstaande argumentering niet dat uw terugkeer naar

Kameroen de ernst van uw vrees voor DO (D.) en de relevantie van deze problemen in het licht van uw huidige asielaanvraag teniet doen.

Het certificaat van Pili toont dat u deelnam aan het 'fellowship program' dat in 2009 en 2010 plaatsvond in de Verenigde Staten en Europa en u dit met succes beëindigde. De aanbevelingsbrief van Safe Horizon (dd. 28 mei 2010) bevestigt uw verklaring dat u tijdens uw verblijf in de Verenigde Staten ook stage liep. Beide zaken werden in bovenstaande argumentering echter niet betwist.

De kopie van het bewijs van registratie van de YHRWC door de Senior Divisional Officer van Fako Divisie (dd. 22 januari 2003) toont aan dat de YHRWC een sinds 2003 officieel geregistreerde organisatie is met als doelstelling de mensenrechten en nationale vrede te versterken en de democratische principes in het rechtstelsel te ontwikkelen. De kopie van de aanvraag tot affiliatie toont aan dat de YHRW sinds 2007 is aangesloten bij de National Commission for Human Rights in Kameroen. Ook hier dient te worden opgemerkt dat uw lidmaatschap van de in casu niet meteen in twijfel getrokken. Anderzijds vormen deze documenten geen bewijs van de onderzoeken die u stelt te hebben gevoerd voor de YHRWC en die tot uw recentelijke problemen en vlucht zouden hebben geleid. Het medische attest (dd. 22 april 2008) geeft aan dat u op 20 april 2008 bewusteloos en gewond naar het ziekenhuis werd gebracht door een politieagente. Het vermeldt als oorzaak dat u bent aangevallen of aangerand. Het document kan evenwel niet bevestigen dat deze verwondingen zoals u verklaarde werden veroorzaakt door mishandeling door de politie (CGVS 1, p.4).

In de affidavit van uw collega advocaat (Tam.D.) (dd. 19 november 2010) en het rapport van mensenrechtenovertreding van de ondervoorzitter van de YHRWC (C.M.) (dd. 2 november 2010), bevestigen deze personen uw verklaringen dat u verschillende malen het slachtoffer werd van vervolging door de Kameroense autoriteiten. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat deze verklaringen werden geformuleerd door personen met wie u een nauwe (professionele) band had en van wie men enige steun en loyaliteit ten aanzien van u kan verwachten. Deze documenten kunnen bijgevolg bezwaarlijk als een objectief bewijs worden beschouwd.

Het artikel in de krant genaamd Watchman (dd. november 2010) stelt dat u een wet rond anti-discriminatie van vrouwen heeft ontworpen die aan de regering zou moeten worden voorgesteld. Er kunnen enkele twijfels worden geuit over de echtheid van dit artikel aangezien de inleidende tekst van het artikel op de voorpagina gedeeltelijk wegvalt. Het is immers opmerkelijk dat een officiële oplage van een krant niet de volledige tekst zou bevatten. Verder handelt dit artikel over uw project rond de promotie van vrouwenrechten en is er niet meteen een verband met de door u aangehaalde activiteiten die tot uw problemen en vertrek hebben geleid.

Het artikel (dd. 25 juni 2010) van de Refugee Documentation Centre van Ierland tenslotte bevat algemene informatie over de mensenrechtensituatie in Kameroen maar vormt geen bewijs van de door u aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de toepassing van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen en van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij betoogt voldoende elementen te hebben aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging door de Kameroense autoriteiten en geeft een chronologisch overzicht van de problemen die zij sedert 2005 kende met deze autoriteiten ingevolge haar werk als mensenrechtenadvocate. Na haar terugkeer uit de VS en Europa dacht zij dat haar oude problemen van de baan waren doch zij kreeg nieuwe problemen, ditmaal van een ander en hoger niveau. Verzoekster staaft haar problemen met heel wat overtuigingsstukken. De commissaris-generaal hield geen rekening met haar problemen tussen 2005 en 2008, die nochtans belangrijk zijn als bewijs van de werkwijze en repressie van de Kameroense lokale autoriteiten.

Verzoekster is niet akkoord met de motivering dat de problemen met DO (D.) geen vervolgingsfeiten zijn. De DO is de vertegenwoordiger van de president op lokaal niveau. Haar problemen eindigden niet toen zij naar de VS vertrok maar werden slechts tijdelijk opgeschort, wat later zou blijken toen zij problemen kreeg in 2010. Dat zij met haar eigen documenten Kameroen vrij in en uit kon reizen en naar de VS en Europa vertrok, ondermijnt haar vrees niet nu DO (D.) slechts op lokaal niveau actief was en niets te maken had met het immigratiebeleid van de Amerikaanse Ambassade.

Verzoekster stelt dat zij met de dood werd bedreigd door de Kameroense regering en volhardt in haar verklaringen zoals afgelegd tijdens de gehoren omtrent de door haar gevoerde onderzoeken en haar kritiek op het electoraal proces in Kameroen. Zij beweert niet dat zij baanbrekende nieuwe informatie blootlegde en verrichte geen wetenschappelijk onderzoek zodat van haar geen nauwkeurig en kwalitatief hoogstaand onderzoek kan worden verwacht. Zij heeft wel een eigen onafhankelijk onderzoek gevoerd met weinig middelen en in een moeilijke en gevaarlijke situatie. Verzoekster kan niet akkoord gaan met de stelling dat de officiële versie van de Kameroense regering aannemelijker zou zijn en de commissaris-generaal bewijst deze stelling niet.

Het is inderdaad zo dat verzoekster niet als enige kritiek uitte op de manier waarop de verkiezingen plaatsvonden. Kritiek kwam uit alle hoeken van Kameroen en uit alle lagen van de bevolking. Elke openlijke kritiek tegen het regime is gevaarlijk en provocerend en is voldoende om te worden geïntimideerd, vervolgd of met de dood te worden bedreigd, zoals verzoekster aan de lijve ondervond.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal haar ten onrechte de vluchtelingenstatus weigerde daar zij een gegronde vrees voor vervolging koestert ingeval van terugkeer naar Kameroen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Daar waar verzoekster verwijst naar haar problemen tussen 2005 en 2008, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden aangenomen dat deze problemen haar ertoe zouden hebben genoopt het land van herkomst om vluchtelingenrechtelijke redenen te verlaten. Verzoekster vermeldde de arrestaties van 2005 en 2007 weliswaar tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) doch zij vermeldde niet dat deze problemen (mede) aan de grond zouden liggen van haar vertrek uit Kameroen (administratief dossier, stuk 5, p.7-8). Bovendien blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas dat verzoekster zowel na haar arrestatie in 2005 als na haar arrestatie in 2007 reeds na enkele dagen werd vrijgelaten, in het land bleef en haar beroepsactiviteiten verder zette. Deze beroepsbezigheden werden overigens niet beperkt of gehinderd daar uit het door haar bijgebrachte vonnis van 11 juni 2008 van de rechtbank van eerste aanleg van Fako Judicial Division, te Muyuka, blijkt dat zij twee personen verdedigde waarvan er één (de negende beklaagde) werd ontslagen van rechtsvervolging.

Dat verzoekster ten gevolge van haar problemen met DO (D.) haar land moest ontvluchten kan evenmin worden aangenomen. Vooreerst blijkt uit haar verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat deze problemen ophielden toen zij in augustus 2009 naar de VS vertrok. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij nadien nog problemen kende die verband hielden met haar probleem met DO (D.). Zij stelde integendeel dat zij na haar terugkeer uit de VS een *nieuw* probleem kreeg, ditmaal niet op regionaal niveau doch met de Kameroense regering. Verzoekster verklaarde in dit kader tevens uitdrukkelijk dat zij na haar terugkeer ervan uitging dat alles opnieuw in orde was en dat de situatie slechts veranderde nadat zij haar opinie uitdrukte over Elecama op 24 augustus 2010 (administratief

dossier, stuk 5, p.7-8, 12). Ook in onderhavige verzoekschrift bevestigt zij dat zij er na haar terugkeer vanuit ging dat haar oude problemen van de baan waren doch dat zij nieuwe problemen kreeg, die van een ander en hoger niveau waren (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5). Daarenboven wordt verzoeksters vermeende vrees in haar land van herkomst te worden vervolgd omwille van haar vroegere probleem met DO (D.) fundamenteel ondermijnd doordat zij in maart 2010 vrijwillig terugkeerde naar haar land van herkomst vanuit de VS en dat zij, na het land nogmaals te hebben verlaten en in Europa te hebben verbleven, opnieuw vrijwillig terugkeerde naar Kameroen in juni 2010. Dat zij, indien zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde in haar land van herkomst, tot twee maal toe vrijwillig naar dit land zou zijn teruggekeerd is niet aannemelijk.

Betreffende de omstandige motivering op basis waarvan in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij in haar land van herkomst dreigt te zullen worden vervolgd omwille van de inhoud van de dossiers inzake de moord op twee DO's enerzijds en inzake het electoraal proces in Kameroen anderzijds, beperkt verzoekster zich tot het louter herhalen van en volharden in haar verklaringen zoals afgelegd tijdens de gehoren bij het CGVS, het opwerpen van een aantal blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij brengt in dit kader echter geen concrete elementen bij die de vaststellingen aan de grondslag van de bestreden beslissing zouden kunnen ontkrachten en laat na de motieven zoals opgenomen in deze beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verzoekster laat tevens de terechte vaststelling ongemoeid dat het, gelet op haar voorgeschiedenis, bevreemdend is dat zij na één enkele anonieme telefoon onmiddellijk zou hebben besloten Kameroen te verlaten.

De door verzoekster neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen niet afbreuk te doen aan het voormelde.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekster voert geen argumentatie inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de sub 2.2.3. gedane vaststellingen betreffende het door haar aangevoerde asielrelaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

W. MULS